

elnud Wilja sada, kui Egiptusse Maal.
Kui nüud se Willi sai ärrasödud, läksis
Israel ommad Pojad jälle minna sealt
Wilja östma. Sits tulli temima neljas
Poeg Juda (§. 184.), ja ütles omma Is-
säle: Kui sa meie noremat Benda meie
Seltsi annad, siis tahha me minna
sulle sealt Leibä östma; agga kui sa
tedda ei tahha meie fasa anda, siis
ei lähhe meie mitte sinna, fest se Mees,
kes selle ülle on seatud, ütles meie
wågga kindlaste, et meie temima Sil na-
de ette mitte ei piddand sama, kui meie
norem Bend meie fasas ei olleks (ja ül-
ma temima teadmatta ei moinud üksel sealt
Wilja sada.)

§. 278. Israel ütles: M'kspärast ol-
lete teie müsse sedda Kurja teinud, et teie
selle Mehhele teada andsite, et teil veel
üks Bend olleks? Nemmad vastasid:

Se

Se Mees küssis wågga meie Suggula-
ste ja Seltsi járrele; kas meie Issa veel
ellaks; Kas mell veel üks Bend olleks?
ja meie råkisime sedda ülles, mis tössi ol-
li: Kas meie moissime sedda mottelta, et
ta meid piddi kåslima, meie Benda sen-
na temima jure tua? Israel ei tahtnud
veel mitte, agga se se Nålg sundis neid
takka.

§. 279. Sils ütles Juda, kes omma
Bendadel Monandjaks olli elnud, Jo-
seppit ärramua (§. 242.): Anna Venja
min meie fasa, siis lõhheme senna Wilja
toma, et meie Ellusse jáme, ja et sinna
isse, ja meie omma wåetima Lastega mit-
te Nålga ei sure; minna ollen temima eest
Råemees; ja minno Råest pead sa tedda
noudma: kui ma tedda sinno Råite tag-
gasid ei to, ja ei sada tedda seie so Silma
ette jälle seisma, siis olga ma sinno ees
süallUNE feige omma Ello. Alja! Gest kui